

Assassin's Creed
Μαύρη Σημαία

Στη σειρά Assassin's Creed κυκλοφορούν:

Η Αναγέννηση

Αδελφότητα

Μυστική Σταυροφορία

Καταραμένος

Αποκαλύψεις

Assassin's Creed

Μαύρη Σημαία

OLIVER BOWDEN

Μετάφραση:
Κωνσταντίνος Μίσσιος

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΔΙΟΠΤΡΑ

ΤΙΤΛΟΣ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΥ
ASSASSIN'S CREED: Black Flag

© Ubisoft Entertainment, 2013

© Για την ελληνική γλώσσα σε όλο τον κόσμο: Εκδόσεις Διόπτρα, 2016

Εκδίδεται κατόπιν συμφωνίας με την Penguin Books Ltd.

ISBN: 978-960-605-029-9

ΠΡΩΤΗ ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΕΚΔΟΣΗ
Απρίλιος 2016

ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ
Κωνσταντίνος Μίσσιος

ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ-ΔΙΟΡΘΩΣΗ
Γιώργος Ρουσσόπουλος

ΠΡΟΣΑΡΜΟΓΗ ΕΞΟΦΥΛΛΟΥ
Γιώργος Παναρετάκης, Εκδόσεις Διόπτρα

ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ
Ελένη Οικονόμου, Εκδόσεις Διόπτρα

Απαγορεύεται η αναπαραγωγή ή ανατύπωση μέρους ή του συνόλου του βιβλίου, σε οποιαδήποτε μορφή, χωρίς την έγγραφη άδεια του εκδότη.

ΕΔΡΑ
Εκδόσεις Διόπτρα
Αγ. Παρασκευής 40, 121 32 Περιστέρι
Τηλ.: 210 380 52 28, Fax: 210 330 04 39

ΥΠΟΚΑΤΑΣΤΗΜΑ
Στοά του Βιβλίου
Πεσμαζόγλου 5, 105 64 Αθήνα
Τηλ.: 210 330 07 74

<http://www.dioptra.gr>
e-mail: sales@dioptra.gr • info@dioptra.gr

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟ

1719 (ή κάπου εκεί)

Κάποτε έκοψα τη μύτη ενός άντρα.

Δεν θυμάμαι πότε ακριβώς ήταν: το 1719 νομίζω ή κάπου εκεί. Ούτε θυμάμαι πού. Όμως θυμάμαι πως συνέβη όταν κάναμε επιδρομή σε ένα ισπανικό μπρίκι. Το ρεσάλτο το κάναμε, φυσικά, για να αρπάξουμε τις προμήθειες. Εξάλλου περηφανεύομαι ότι πάντα έχω το *Τζάκντο* καλά φουλαρισμένο με προμήθειες, όμως στο μπρίκι υπήρχε και κάτι άλλο επίσης που θέλαμε. Κάτι που δεν είχαμε και το χρειαζόμασταν. *Κάποιον* για την ακρίβεια. Έναν μάγαιρα.

Ο δικός μας μάγαιρας και ο βοηθός του ήταν και οι δυο νεκροί. Τον βοηθό του μάγαιρα, τον πιάσαμε να κατουράει στο έρμα του πλοίου, κάτι που απαγορεύω, κι έτσι τιμωρήθηκε με τον παραδοσιακό τρόπο: τον αναγκάσαμε να πει μια κούπα από το κάτουρό του. Πρέπει να παραδεχτώ ότι ποτέ πριν δεν μου είχε τύχει η συγκεκριμένη τιμωρία να οδηγήσει στον θάνατο του τιμωρημένου, αλλά αυτό ακριβώς συνέβη στον βοηθό του

μάγαιρα. Ήπιε την κούπα με το κάτουρό του, έπεσε για ύπνο και δεν ξύπνησε ποτέ ξανά. Για λίγο καιρό, ο μάγαιρας τα κατάφερε μια χαρά και μόνος του, όμως εκείνου πάλι του άρεσε να το τσουύζει λιγάκι με ρούμι. Και κάθε φορά που το έτσουυζε, έβγαине για να πάρει αέρα στο επίστεγο. Τον άκουγα να κοπανάει στην οροφή της καμπίνας μου, χορεύοντας με κέφι. Μέχρι που μια νύχτα τον άκουσα πάλι να χοροπηδάει πάνω από την καμπίνα μου και να χορεύει με κέφι· κι έπειτα άκουσα ένα ουρλιαχτό κι έναν παφλασμό. Η καμπάνα του πλοίου άρχισε να χτυπά και το πλήρωμα όρμησε στο κατάστρωμα για να ρίξει άγκυρα και να ανάψει φανάρια και δαυλούς, όμως ο μάγαιρας ήταν άφαντος.

Και οι δυο αυτοί είχαν, φυσικά, κάμποσα παλικάρακια στη δούλεψή τους, όμως ήταν πιτσιρίκια που δεν ήξεραν τίποτα περισσότερο από το να ανακατεύουν με την κουτάλα το φαΐ ή να καθαρίζουν καμιά πατάτα. Έτσι, από τότε που χάσαμε τον μάγαιρα και τον βοηθό του, τη βγάξαμε στην ουσία με ωμό φαΐ. Όλοι μας μονάχα νερό ξέραμε να βράσουμε.

Από την άλλη, λίγο καιρό πρωύτερα είχε πέσει στα χέρια μας ένα πολεμικό. Ήταν μια δουλειά κούκλα από την οποία τσεπώσαμε μια ολοκαινούρια σειρά κανονιών κι ένα ολόκληρο αμπάρι με όπλα και πυρομαχικά: χαντζάρια, λόγχες, μουσκέτα, πιστόλες, πυρίτιδα και βόλια. Ένας από το πλήρωμα του πολεμικού που αιχμαλωτίσαμε και κατόπιν έγινε μέλος του δικού μου πληρώματος, μου είπε πως σε ένα συγκεκριμένο πλοίο ανεφοδιασμού των Δόνιδων¹ υπηρετούσε ένας πολύ καλός μάγαιρας. Οι φήμες έλεγαν πως ήταν βασιλικός μάγαιρας, αλλά είχε προσβάλει τη βασίλισσα και γι' αυτό είχε εξοριστεί. Δεν πίστευα ούτε λέξη από αυτές τις φήμες, όμως αυτό δεν με εμπόδισε να τις χρησιμοποιήσω για να πείσω το πλήρωμά μου πως μπορούσαμε να τον έχουμε στη δικιά μας κουζίνα πριν καν τελειώσει

¹ Δόνιδες, από το Δον που είναι τίτλος ευγενείας των Ισπανών. (ΣΤΜ)

η βδομάδα. Έτσι, βάλουμε στο μάτι το συγκεκριμένο μπρίκι και όταν το πετύχαμε δεν χάσαμε στιγμή και του επιτεθήκαμε.

Τα καινούρια μας κανόνια αποδείχτηκαν πολύ χρήσιμα. Πλευρίσαμε το μπρίκι και το σουρώσαμε με κανονιές μέχρι που το τσακίσαμε. Τα πανιά του έγιναν κουρέλια και η λαγουδέρα βρέθηκε τσακισμένη στο νερό.

Ήταν ήδη στα τελευταία του, όταν το πλήρωμά μου έκανε ρεσάλτο, σκαρφαλώνοντας σαν ποντικοί στα πλευρά του. Ο αέρας ήταν βαρύς από την μπόχα της πυρίτιδας, τους κρότους από τα μουσκέτα και τα χαντζάρια που είχαν ήδη αρχίσει να κροταλίζουν. Ήμουν όπως πάντα ανάμεσά τους, με το χαντζάρι στο ένα χέρι και την κρυφή λεπίδα μου έτοιμη. Το χαντζάρι για τη μάχη και τη λεπίδα για να τους αποτελειώνω. Δύο από εκείνους μου όρμησαν και τον ένα τον αποτελείωσα σχεδόν αμέσως. Του κατέβασα το σπαθί στο κεφάλι, χωρίζοντας το τρίκοχο κατέλο του σχεδόν στα δύο. Έπεσε στα γόνατα με το σπαθί μου καρφωμένο ανάμεσα στα μάτια, αλλά όταν προσπάθησα να το τραβήξω, κατάλαβα πως είχε κολλήσει βαθιά μέσα του. Εκείνη τη στιγμή, μου ορμούσε και ο δεύτερος, με τον τρόμο ζωγραφισμένο στα μάτια. Ήταν φανερό πως δεν ήταν συνηθισμένος στις μάχες και με ένα τίναγμα της λεπίδας μου, του έκοψα τη μύτη. Κάτι που είχε το επιθυμητό αποτέλεσμα, στέλνοντάς τον προς τα πίσω, με το αίμα να τρέχει καταρράκτης από την τρύπα που απόμεινε στη θέση της μύτης του. Την ίδια στιγμή χρησιμοποίησα και τα δυο μου χέρια για να ξεκαρφώσω επιτέλους το χαντζάρι από το κρανίο του πρώτου και να συνεχίσω ξέφρενα τη μάχη. Σύντομα είχε τελειώσει με όσο γινόταν λιγότερους νεκρούς, μιας και από πριν είχα δώσει αυστηρές διαταγές ώστε σε καμία περίπτωση να μην πειραχτεί ο μάγιστρος: *ό,τι κι αν συμβεί, είπα, πρέπει να πιάσουμε τον μάγιστρο ζωντανό.*

Και καθώς το μπρίκι τους το κατάπινε η θάλασσα κι εμείς απομακρυνόμασταν αφήνοντας πίσω συντρίμια να επιπλέουν

μαζί με την καταχνιά από τις κανονιές, συγκεντρώσαμε το πλήρωμά τους στο κατάστρωμα για να ανακαλύψουμε ποιος από αυτούς ήταν ο μάγειρας. Όλων μας έτρεχαν τα σάλια και γουργούριζαν τα στομάχια και φυσικά δεν μας διέφυγε το γεγονός πως όλο το πλήρωμα του μπρικιού έδειχνε καλοταϊσμένο. Δεν μας διέφυγε καθόλου.

Η Κάρολαϊν ήταν εκείνη που με έμαθε να εκτιμώ το καλό φαγητό. Η Κάρολαϊν, ο ένας και μοναδικός έρωτας της ζωής μου. Στον λίγο χρόνο που περάσαμε μαζί, κατάφερε να με μυήσει στις εκλεπτυσμένες γεύσεις και θέλω να πιστεύω πως θα ενέκρινε την πολιτική μου σχετικά με τα γεύματα στο πλοίο και το ότι κατάφερα να περάσω κάτι από αυτή την εκτέλεση και στο πλήρωμά μου. Και το έκανα γνωρίζοντας –εν μέρει και λόγω της εμπειρίας μου μαζί της– πως ένας καλοταϊσμένος άντρας είναι λιγότερο επιρρεπής στις ανταρσίες. Γι' αυτό εξάλλου, στα τόσα χρόνια μου στη θάλασσα, δεν είχα ποτέ ούτε ένα τόσο διαστατικό ανταρσίας. Ούτε μία φορά.

«Εδώ είμαι», είπε ο μάγειρας βγαίνοντας μπροστά, μόνο που ακούστηκε σαν να είπε “Ντω ’μαι”. Το πρόσωπό του ήταν μπανταρισμένο, γιατί, βλέπεις, κάποιος ανόητος του είχε κόψει τη μύτη.

Τέλος πάντων, τι έλεγα; *H Κάρολαϊν*. Θα θέλεις να μάθεις πώς τη γνώρισα.

Είναι ολόκληρη ιστορία, όπως λένε. Μια ολόκληρη ιστορία, και για να σου την πω πρέπει να ξεκινήσω ακόμα πιο πίσω, από την εποχή που ήμουν ένας απλός βοσκός. Την εποχή πριν ακόμα μάθω για τους Ασασίνους και τους Ναΐτες, για τον Μαυρογένη, τον Μπέντζαμιν Χόρνιγκολντ, το Νασσάου και το Παρατηρητήριο. Και ίσως να παρέμενα μια ζωή στην άγνοια, αν δεν ήταν εκείνη η τυχαία συνάντηση στο Ολντ Σιλέλεϊ² μια καυτή καλοκαιρινή μέρα του 1711.

Εκείνη την εποχή ήμουν ένας ταραξίας. Από εκείνους τους νεαρούς που τους αρέσει το πιτό παρόλο που το πληρώνουν μετά με κάμποσες μελανιές. Και είχα μπλεχτεί σε αρκετά *περιστατικά*, ας πούμε, για κανένα από τα οποία δεν είμαι και πολύ περήφανος. Όμως αυτός είναι ο σταυρός που κουβαλάς αν σου αρέσει το ποτήρι λίγο περισσότερο απ' όσο πρέπει, κι εδώ που τα λέμε, δύσκολα θα βρεις πότη που να έχει ήσυχη τη συνείδησή του. Οι περισσότεροι από εμάς σίγουρα έχουν σκεφτεί κάποιες φορές να το κόψουν μαχαίρι, να αναμορφώσουν τη ζωή τους, ίσως μάλιστα και να στραφούν στον Θεό ή να προσπαθήσουν να κάνουν κάτι χρήσιμο με τη ζωή τους. Όμως μετά ζυγώνει το

² Παλιό Ραβδί/Στειλιάρι. (ΣτΜ)

μεσημέρι και ξέρεις πως το καλύτερο για το κουφιοκέφαλό σου είναι άλλο ένα ποτό. Κι έτσι τραβάς για την ταβέρνα.

Οι ταβέρνες στις οποίες αναφέρομαι βρίσκονται στο Μπρίστολ, στη νοτιοδυτική ακτή της μαμάς Αγγλίας, εκεί όπου είμαστε συνηθισμένοι σε άγριους χειμώνες και λαμπερά καλοκαίρια. Κι εκείνη τη χρονιά, τη συγκεκριμένη χρονιά, τη χρονιά που τη γνώρισα, το 1711 όπως είπα, ήμουν μονάχα δεκαεφτά χρονών.

Και ναι, ήμουν πωμένος όταν συνέβη. Εκείνη την εποχή, μπορείς να πεις πως ήμουν συνεχώς πωμένος. Ίσως... εντάξει, ας μην υπερβάλλω, ας μη δίνω άσχημη εντύπωση για τον εαυτό μου, ας πούμε πως περνούσα μόνο τον μισό καιρό πωμένος. Ίσως και λίγο παραπάνω.

Το σπίτι μας βρισκόταν στα περίχωρα ενός χωριού που άκουγε στο όνομα Χάδερτον, εφτά μίλια έξω από το Μπρίστολ, όπου είχαμε μια μικρή στάνη. Το μόνο πράγμα που ένοιαζε τον πατέρα μου ήταν το κοπάδι του. Από πάντα ήταν έτσι, γι' αυτό η δική μου παρουσία τον απάλλαξε από το κομμάτι της δουλειάς που σιχαινόταν περισσότερο, το να πηγαίνει δηλαδή στην πόλη με το εμπόρευμα, να παζαρεύει με τους εμπόρους και να κλείνει συμφωνίες μαζί τους. Έτσι, μόλις μεγάλωσα αρκετά, δηλαδή όταν μπορούσα πια να κοιτάζω τους εμπόρους κατάματα και να με μεταχειρίζονται σαν ίσο, αυτό ήταν η δουλειά μου. Και ο πατέρας μου ήταν κάτι παραπάνω από πρόθυμος να την αφήσει πάνω μου.

Το όνομα του πατέρα μου ήταν Μπέρναρντ. Της μητέρας μου, Λινέτ. Η σκούφια τους κρατούσε από το Σούνονσι, όμως είχαν μεταναστεύσει δυτικά όταν ήμουν δέκα χρονών. Ακόμα είχαμε την ουαλική προφορά και, υποθέτω, δεν με ένοιαζε και πολύ που την κουβαλούσαμε σαν σημάδι πάνω μας. Δεν ήταν δα πως ήμαστε και σημαδεμένοι σαν τα πρόβατά μας.

Ο πατέρας και η μητέρα έλεγαν πως ήμουν καλός στα λόγια, και ειδικά η μητέρα συνήθιζε να μου λέει πως ήμουν

ομορφόπαιδο και πως μπορούσα να σαγηνέψω ακόμα και τα πουλιά στα δέντρα. Και είναι αλήθεια –παρόλο που το λέω ο ίδιος για τον εαυτό μου– πως ασκούσα μια κάποια γοητεία στις κυρίες. Να το θέσω ως εξής: ήταν πολύ πιο πρόσφορο για μένα να έχω πάρε-δώσε με τις γυναίκες των εμπόρων, παρά με τις αφεντιές τους.

Ανάλογα με την εποχή περνούσα και τις μέρες μου. Από τον Γενάρη μέχρι τον Μάη είχαμε τα γεννοβολήματα και ήταν η πιο πολυάσχολη εποχή για εμάς. Εκείνες τις μέρες σηκώνομουν από το χάραμα, είτε είχα πονοκέφαλο είτε όχι, και πήγαινα να δω αν τη νύχτα είχε γεννήσει καμιά προβατίνα. Αν είχε γεννήσει, τη μετέφερα μαζί με το προβατάκι της σε μικρότερες στάνες όπου τα μάντρωνα. Αυτές τις στάνες τις λέγαμε γεννήστρες και από εκεί κι έπειτα αναλάμβανε ο πατέρας μου. Εγώ πάλι καθάριζα τις ταΐστρες και τις ξαναγέμιζα. Άλλαζα το σανό και το νερό, ενώ η μητέρα μου κατέγραφε με επιμέλεια τις γεννήσεις σε ένα ημερολόγιο. Δεν ήξερα τότε γράμματα. Τώρα ξέρω, φυσικά, γιατί μου τα έμαθε η Κάρολαιν μαζί με πολλά άλλα που με έκαναν άντρα, όμως τότε δεν τα ήξερα, κι έτσι αυτό το καθήκον το είχε αναλάβει η μητέρα μου – εδώ που τα λέμε, ούτε εκείνη ήξερε να γράφει καλά, ήταν αρκετά όμως για να κρατάει ένα αρχείο.

Λάτρευαν να δουλεύουν παρέα η μητέρα και ο πατέρας. Άλλος ένας λόγος που ο πατέρας ήθελε να πηγαίνω εγώ στην πόλη. Εκείνος και η μητέρα ήταν λες και γεννήθηκαν σιαμαίοι. Δεν είχα ξαναδει ανθρώπους πιο ερωτευμένους και μάλιστα δίχως καμιά ανάγκη να το επιδεικνύουν. Ήταν φανερό πως ο ένας ήταν τα πάντα για τον άλλον. Ήταν ωραίο ακόμα και για τη δική σου ψυχή να το βλέπεις.

Το φθινόπωρο φέρναμε τα κριάρια να βοσκήσουν στα λιβάδια μαζί με τις προβατίνες, έτσι ώστε να κάνουν τη δουλειά τους για να έχουμε πάλι προβατάκια την άνοιξη. Και φυσικά,

τα λιβάδια χρειάζονταν κι εκείνα περιποίηση ή να συντηρηθούν φράχτες και τοιχία.

Τον χειμώνα, αν ο καιρός ήταν πολύ άσχημος, μαζεύαμε τα πρόβατα στις στάνες και τα κρατούσαμε ασφαλή και ζεστά, έτοιμα για τον Γενάρη και τα γεννητούρια.

Το καλοκαίρι όμως ήταν η εποχή που γινόμουν πραγματικά χρήσιμος. Η εποχή της κουράς. Η μητέρα και ο πατέρας έβγαζαν έξω το μεγαλύτερο μέρος του μαλλιού, ενώ εγώ έκανα συχνές διαδρομές μέχρι την πόλη, κουβαλώντας με το καρότσι μου όχι κρέατα, αλλά μαλλί. Και το καλοκαίρι, ακριβώς επειδή είχα περισσότερες ευκαιρίες, σύχναζα όλο και πιο πολύ στις ταβέρνες. Θα μπορούσες μάλιστα να πεις πως είχα γίνει γνώριμο θέαμα σ' αυτές τις ταβέρνες, με το μακρύ μου κουμπωμένο πανωφόρι, το παντελόνι ως το γόνατο και τις λευκές, κάπως φθαρμένες κάλτσες. Και φυσικά, με το λίγο τάλαιπωρημένο τρίκοχο καπέλο μου που το θεωρούσα σήμα κατατεθέν, μιας και η μητέρα μου είχε πει πως ταίριαζε με τα μαλλιά μου – τα οποία χρειάζονταν συνεχώς κούρεμα, αλλά ας μου επιτραπεί να πω πως είχα μια εντυπωσιακή ξανθή απόχρωση.

Στις ταβέρνες ήταν που ανακάλυψα ότι το ταλέντο μου στα λόγια βελτιωνόταν μετά από μερικά ποτήρια μπίρας το μεσημέρι. Το ποτό το κάνει αυτό, έτσι δεν είναι; Λύνει τις γλώσσες, χαλαρώνει τις αναστολές και την ηθική... Όχι πως ήμουν κανένας ντροπαλός και συγκρατημένος όταν δεν είχα πει, αλλά να, η μπίρα με έκανε ακόμα πιο τολμηρό. Χώρια που τα χρήματα που έβγαζα από τις επιπλέον πωλήσεις με την άνεση που μου χάριζε η μπίρα, κάλυπταν και με το παραπάνω το κόστος της. Ή τουλάχιστον αυτό έλεγα τότε στον εαυτό μου.

Και δεν ήταν μόνο αυτό. Πέρα από την ανόητη πεποίθηση πως ο μεθυσμένος Έντουαρντ ήταν καλύτερος πωλητής από τον ξεμέθυστο Έντουαρντ, ήταν και ο τρόπος αντίληψης που άλλαζε.

Γιατί η αλήθεια ήταν πως πραγματικά πίστευα ότι ήμουν διαφορετικός. Όχι, σ' εκείνες τις στιγμές, *ήξερα* πως ήμουν διαφορετικός. Υπήρχαν στιγμές τις νύχτες που καθόμουν μονάχος και ήξερα πως αντίκριζα τον κόσμο με έναν τρόπο ολοδικό μου. Τώρα βέβαια ξέρω τι ακριβώς ένιωθα, όμως τότε δεν μπορούσα να το εκφράσω, εκτός ίσως από το να πω πως ένιωθα διαφορετικά.

Και είτε γι' αυτό είτε όχι, αποφάσισα πως δεν ήθελα να μείνω βοσκός σε όλη μου τη ζωή. Το κατάλαβα από την πρώτη μέρα που ξύπνησα στο αγρόκτημα όχι πια παιδί, αλλά εργαζόμενος. Τότε που έριξα μια προσεκτική ματιά στον εαυτό μου κι έπειτα στον πατέρα μου. Τότε που κατάλαβα πως δεν ήμουν πια εκεί για να παίζω, κάτι που με έκανε να θέλω να γυρίσω πίσω στο σπίτι και να κάνω όνειρα για ένα μέλλον όπου σάλπαρα και ξανοιγόμουν στους μεγάλους ωκεανούς του κόσμου.

Όμως, όχι· αυτό εκεί στο αγρόκτημα *ήταν* το μέλλον μου. Θα περνούσα την υπόλοιπη ζωή μου βοσκός, θα δούλευα για τον πατέρα μου, θα παντρευόμουν μια καλή κοπέλα από την περιοχή, θα έσπερνα αγόρια και θα τα μάθαινα πώς να γίνουν κι εκείνα βοσκοί σαν τον πατέρα και τον παππού τους. Είδα όλη την υπόλοιπη ζωή μου έτοιμη, ακουμπισμένη σαν καλοδιπλωμένη φόρμα εργασίας πάνω στο κρεβάτι μου, και αντί να νιώσω ένα ζεστό κύμα ικανοποίησης και χαράς, με έζωσε τρόμος.

Η αλήθεια, λοιπόν, ήταν –και δεν υπάρχει τρόπος να το πω πιο ευγενικά, και συγγνώμη γι' αυτό, πατέρα, ο Θεός να αναπαύσει την ψυχή σου– πως μισούσα τη δουλειά μου. Και το σίγουρο ήταν πως μετά από μερικά ποτήρια μπίρας, τη μισούσα λιγότερο. Άραγε αυτός ήταν ο λόγος που έπινα; Έπινα τα ματαιωμένα μου όνειρα στο ποτό; Ίσως. Εκείνη την εποχή, δεν έκατσα να το σκεφτώ σοβαρά. Το μόνο που ήξερα ήταν πως με το να κάθομαι άπραγος, μαζεμένος σαν ψωρόγατο στη γωνιά, άφηνα τη δυσaráεσκεια για το πώς εξελισσόταν η ζωή μου ή,

ακόμα χειρότερα, για το πώς είχε καταλήξει, να σαπίζει μέσα μου.

Και ίσως υπήρξα λιγάκι φαφλατάς τότε εξαιτίας αυτών των συναισθημάτων. Μπορεί κάποιες φορές να έδωσα την εντύπωση στους συντρόφους μου στο ποτό, ότι πίστευα πως η ζωή είχε καλύτερα πράγματα φυλαγμένα για μένα. Τι να πω; Ήμουν νέος τότε και ξιπασμένος και μέθυσος, θανάσιμος συνδυασμός ακόμα και στις καλύτερες των περιστάσεων, πολύ περισσότερο τότε που οι περιστάσεις μόνο καλές δεν ήταν.

«Νομίζεις πως είσαι ανώτερος από εμάς;»

Το άκουγα συχνά αυτό. Ή έστω παραλλαγμένο.

Και ίσως θα ήταν πιο διπλωματικό από μέρους μου να απαντώ αρνητικά. Όμως δεν το έκανα, κι έτσι έμπλεκα σε περισσότερους καβγάδες απ' όσο θα έπρεπε. Ίσως το έκανα γιατί ήθελα να αποδείξω πως όντως ήμουν καλύτερος από εκείνους. Καλύτερος ακόμα και στους καβγάδες. Ίσως επειδή κατά βάθος υπερασπιζόμουν έτσι το όνομα της οικογένειάς μου. Γιατί μπορεί να ήμουν μέθυσος και ερωτύλος, αλαζόνας και αναξιόπιστος, όμως δεν ήμουν δειλός. Α, όχι. Με τίποτα δεν ήμουν κάποιος που θα ζάρωνε φοβισμένος στη γωνιά.

Και η απερισκεψία μου κορυφωνόταν τα καλοκαίρια. Τότε ήταν που μεθούσα περισσότερο και κοκορευόμουν περισσότερο και γενικά γινόμουν κακό σπυρί στον κώλο. Όμως από την άλλη, τότε ήταν που έτρεχα πιο πρόθυμα να βοηθήσω καμιά κυρά.

Συνέβη, λοιπόν, στο Ολντ Σιλέλεϊ, μια ταβέρνα ανάμεσα στο Χάδερτον και το Μπρίστολ, όπου σύχναζα. Μερικές φορές μάλιστα τα καλοκαίρια, τότε που η μητέρα και ο πατέρας ξεθεώνονταν στο σπίτι κουρεύοντας κι εγώ έκανα συχνές επισκέψεις στην πόλη, δεν πήγαινα μόνο μία φορά κάθε μέρα εκεί.

Πρέπει να παραδεχτώ πως στην αρχή δεν της έδωσα μεγάλη σημασία, κάτι ασυνήθιστο για μένα καθώς τότε περηφανευόμουν πως ήξερα πού ακριβώς βρισκόταν κάθε μορφονιά της περιοχής. Χώρια που το Ολντ Σιλέλεϊ δεν ήταν και μέρος όπου περίμενες να βρεις μια όμορφη γυναίκα· για την ακρίβεια, ένα συγκεκριμένο είδος γυναίκας. Όμως αυτή η κοπέλα ήταν φανερό πως δεν ανήκε σ' αυτή την κατηγορία: ήταν μικρή, περίπου στην ηλικία μου, και φορούσε λευκή λινή σκούφια και μακρύ πανωφόρι. Μου φάνηκε για παραδουλεύτρα.

Όμως δεν ήταν τα ρούχα της που μου τράβηξαν την προσοχή. Ήταν η δύναμη της φωνής της που ερχόταν σε πλήρη αντίθεση με τη θωριά της. Καθόταν με τρεις άντρες, όλοι τους μεγαλύτεροι από εκείνη, τους οποίους αναγνώρισα αμέσως: ο Τομ Κόμπλεϊχ, ο γιος του ο Σεθ και κάποιος Τζούλιαν – το επίθετο του οποίου μου διέφευγε, όμως ήξερα πως δούλευε μαζί τους· τρεις άντρες με τους οποίους είχα ανταλλάξει βαριά λόγια και μπουνιές στο παρελθόν. Ήταν από τους τύπους που με κοιτούσαν απ' υψηλού επειδή νόμιζαν πως κι εγώ τους κοίταζα απ' υψηλού και με συμπαθούσαν όσο κι εγώ, δηλαδή καθόλου. Κάθονταν γεμμένοι στα σκαμνιά τους, κοιτάζοντας τη νεαρή κοπέλα

με λιγωμένα μάτια λύκου που πρόδιδαν τις σκοτεινές προθέσεις τους παρόλο που χαμογελούσαν και χτυπούσαν τα δάχτυλα στο τραπέζι, ενθαρρύνοντας έτσι το κορίτσι που στράγγιζε έναν μαστραπά με μπίρα.

Όχι, δεν έδειχνε για γυναίκα που σύχναζε σε ταβέρνες, όμως φαινόταν αποφασισμένη να πείσει τους πάντες πως ήταν. Ο μαστραπάς ήταν σχεδόν μεγαλύτερος από εκείνη και καθώς τον κοπάνισε στο τραπέζι σκουπίζοντας ταυτόχρονα το στόμα με το χέρι της, οι άντρες ανταποκρίθηκαν με ζητωκραυγές, φωνάζοντας για έναν ακόμα μαστραπά, σίγουρα κατευχαριστημένοι βλέποντάς τη να ταλαντεύεται ελαφρά στο σκαμνί της. Μάλλον ούτε οι ίδιοι πίστευαν την τύχη τους. Πως τους είχε πέσει ουρανοκατέβατο ένα τόσο ωραίο κελεπούρι όσο εκείνη.

Τους κοίταζα καθώς άφηναν το κορίτσι να πει κι άλλη μπίρα, ζητωκραυγάζοντας την επιτυχημένη προσπάθεια εξίσου φασαριόζικα. Και καθώς εκείνη σκούπιζε πάλι το στόμα με την ανάποδη του χεριού της, αυτή τη φορά σαλεύοντας με ακόμα μεγαλύτερη αστάθεια, αντάλλαξαν ένα βλέμμα μεταξύ τους. Ένα βλέμμα που έμοιαζε να λέει *η δουλειά είναι σίγουρη*.

Ο Τομ και ο Τζούλιαν σηκώθηκαν όρθιοι και άρχισαν να τη «συνοδεύουν» προς την πόρτα, λέγοντας «Έχεις πει λίγο παραπάνω, γλυκιά μου, γι' αυτό πρέπει να σε πάμε σπίτι σου, τι λες;»

«Στο κρεβάτι», είπε χαμογελώντας πονηρά ο Σεθ, νομίζοντας πως το μουρμούρισε ενώ τον άκουσε όλη η ταβέρνα. «Πάμε να σε βάλουμε στο κρεβάτι σου».

Κοίταξα τον μπάρμαν που χαμήλωσε το βλέμμα και χρησιμοποίησε την ποδιά του για να φυσήξει τη μύτη του. Ένας άλλος άντρας που καθόταν στην άλλη άκρη του μπαρ γύρισε από την άλλη, κάνοντας πως δεν βλέπει. *Μπάσταρδοι! Πιο πιθανό ήταν να σε βοηθήσει η γάτα της ταβέρνας παρά εκείνοι*, σκέφτηκα,

και με έναν αναστεναγμό κοπάνισα τον μαστραπά μου. Σηκώθηκα από το σκαμνί και ακολούθησα τους Κόμπλεϊχ έξω στο δρόμο.

Απέναντι στο λαμπερό φως μισόκλεισα τα μάτια βλεφαρίζοντας. Το κάρο μου ήταν εκεί και κόρωνε κάτω από τον ήλιο· δίπλα του ήταν άλλο ένα που υπέθεσα πως ανήκε στους Κόμπλεϊχ. Στην άλλη μεριά του δρόμου υπήρχε μια αυλή και στο βάθος της ένα σπίτι, όμως ο αγρότης που έμενε εκεί ήταν άφαντος. Ήμαστε μόνοι στον δρόμο: μονάχα εγώ, οι Κόμπλεϊχ, ο Τζούλιαν και φυσικά το κορίτσι.

«Λοιπόν, Τομ Κόμπλεϊχ», είπα, «για δεξ κάτι πράγματα που αντικρίζεις ένα ωραίο απόγευμα όπως το σημερινό. Εσένα και τα φιλαράκια σου να μεθοκοπάτε ποτίζοντας με αλκοόλ ανυπεράσπιστες κοπέλες».

Η κοπέλα έγειρε τους ώμους καθώς ο Τομ Κόμπλεϊχ άφησε το χέρι της και γύρισε για να μου απαντήσει με το δάχτυλο ήδη σηκωμένο.

«Άκου να σου πω, Έντουαρντ Κένγουεϊ, αχαϊρευτε. Είσαι τόσο μεθυσμένος όσο κι εγώ, και η ηθική σου το ίδιο χαλαρή. Μη μου κάνεις, λοιπόν, κηρύγματα εμένα».

Ο Σεθ και ο Τζούλιαν γύρισαν κι εκείνοι προς το μέρος μου. Η κοπέλα ήταν θολωμένη, λες και το μυαλό της είχε ναρκωθεί παρόλο που στεκόταν ακόμα στα πόδια της.

«Κοίτα», είπα χαμογελώντας, «μπορεί να είμαι χαλαρών ηθών, Τομ Κόμπλεϊχ, όμως δεν χρειάζεται να ποτίσω μπίρα μια κοπέλα για να τη ρίξω στο κρεβάτι, και σίγουρα δεν χρειάζομαι δύο φιλαράκια για να με βοηθήσουν στη δουλειά».

Ο Τομ Κόμπλεϊχ έγινε κατακόκκινος. «Σιχαμένο τσογλάνι, μονάχα να τη βάλω στο κάρο μου για να την πάω σπίτι θέλω».

«Δεν έχω καμία αμφιβολία πως σκοπεύεις να τη βάλεις στο κάρο σου και να την πας σπίτι. Αυτό που με ανησυχεί είναι τι σκοπεύεις να κάνεις στη διαδρομή ως εκεί».

«Όστε σε ανησυχεί αυτό, ε; Κανονικά θα έπρεπε να σε ανησυχεί μην καταλήξεις με καμιά σπασμένη μύτη και κάνα-δυο σπασμένα παιδιά έτσι και δεν κοιτάξεις τη δουλειά σου».

Μισοκλείνοντας τα μάτια, έστρεψα το βλέμμα μου στο βάθος του δρόμου, εκεί όπου τα δέντρα όριζαν τον χωματόδρομο λάμποντας χρυσαφένια και πράσινα κάτω από τον ήλιο. Στο βάθος, η φιγούρα ενός μοναχικού καβαλάρη διαγραφόταν ασαφής μέσα στη λαύρα.

Έκανα ένα βήμα μπροστά και αν πιο πριν η φωνή μου είχε κάποιον τόνο ευθυμίας ή ζεστασιάς, αυτός είχε εξαφανιστεί σχεδόν αυθόρμητα. Τώρα είχε την ψυχρότητα του ατσαλιού.

«Κοίτα, Τομ Κόμπλεϊχ, άσε το κορίτσι ήσυχο, αλλιώς δεν θα ευθύνομαι για ό,τι γίνει».

Οι τρεις άντρες αντάλλαξαν ματιές. Κατά κάποιον τρόπο έκαναν αυτό που τους ζήτησα. Άφησαν την κοπέλα, κι αυτή φάνηκε σχεδόν ανακουφισμένη, καταρρέοντας στις φτέρνες, ακουμπώντας το ένα χέρι στο χώμα και κοιτώντας μας με μάτια θολά. Σίγουρα δεν καταλάβαινε αυτά που γίνονταν για χάρη της.

Στο μεταξύ, κοίταξα τους Κόμπλεϊχ και ζύγιασα τις πιθανότητες μου. Είχα αρπαχτεί άλλη φορά με τρεις ταυτόχρονα; Ε λοιπόν, όχι. Γιατί όταν καβγαδίζεις με τρεις ταυτόχρονα, στην ουσία δεν καβγαδίζεις, παρά μόνο τις τρως. Όμως έλα τώρα, Έντουαρντ Κένγουεϊ, είπα στον εαυτό μου. Μπορεί να ήμουν αντιμέτωπος με τρεις άντρες, όμως ο ένας από αυτούς ήταν ο Τομ Κόμπλεϊχ. Και δεν τον έλεγες και νεαρούλη, καθώς είχε την ηλικία του πατέρα μου. Ο άλλος ήταν ο Σεθ Κόμπλεϊχ, ο γιος του Τομ, και αν μπορείς να φανταστείς τι είδους άτομο θα βοηθούσε τον πατέρα του να μεθύσει μια κοπέλα για να την εκμεταλλευτεί, τότε μπορείς να καταλάβεις τι σόι κουμάσι ήταν ο Σεθ Κόμπλεϊχ: ένας χτικιάρης, ύπουλος τύπος, που το πιθανότερο ήταν να το σκάσει σε έναν καβγά κατουρημένος, παρά να μείνει να παλέψει. Εξάλλου ήταν μεθυσμένοι.

Βέβαια, από την άλλη, κι εγώ μεθυσμένος ήμουν, χώρια που εκείνοι είχαν τον Τζούλιαν, που από την όψη του και μόνο έδειχνε για άντρας που μπορούσε να τα βγάλει πέρα στους καβγάδες.

Εκείνη τη στιγμή όμως, είχα μια ξαφνική έμπνευση: ο μοναχικός καβαλάρης που έβλεπα στο βάθος. Αν μπορούσα να συγκρατήσω τους Κόμπλεϊχ μέχρι να φτάσει, τότε ίσως τα πράγματα να γίνονταν πιο ευνοϊκά για μένα. Αν ο καβαλάρης ήταν ντόμπρος χαρακτήρας, σίγουρα θα σταματούσε να με βοηθήσει.

«Λοιπόν, Τομ Κόμπλεϊχ», είπα, «έχεις το πλεονέκτημα εδώ, είναι φανερό, όμως θέλω να ξέρεις πως δεν θα μπορούσα να ξανακοιτάξω τη μάνα μου στα μάτια αν άφηνα εσένα και τα φιλαράκια σου από δω να απαγάγεται αυτό το όμορφο κορίτσι».

Έριξα μια ματιά στον δρόμο, προς τη μεριά απ' όπου πλησιάζε ο μοναχικός καβαλάρης. Άντε ντε, είπα από μέσα μου. *Μην καθυστερείς.*

«Γι' αυτό», συνέχισα, «ακόμα κι αν τελικά με κάνεις τόπι στο ξύλο και με αφήσεις ματωμένο στην άκρη του δρόμου παίρνοντας μαζί σου αυτή την κοπελιά, να ξέρεις θα κάνω ό,τι μπορώ για να σε εμποδίσω. Ίσως μάλιστα φροντίσω ώστε να φύγεις με ένα μαυρισμένο μάτι και πονεμένα τα καρύδια σου, μια καλή ανταμοιβή για τον μπελά που προκαλείς».

Ο Τομ Κόμπλεϊχ έφτυσε καταγής και με κοίταξε με τα ρυτιδιασμένα μικρά μάτια του. «Μπα, τι λες! Άντε, λοιπόν, θα στέκεσαι όλη μέρα εκεί και θα το συζητάς ή θα κάνεις αυτό που λες; Δεν θα βραδιάσουμε εδώ πέρα». Στο πρόσωπό του φάνηκε ένα μοχθηρό χαμόγελο. «Έχω πολλά πράγματα να κάνω και ανθρώπους να δω».

«Ναι, έχεις δίκιο, και όσο καθυστερείς να φύγεις τόσο περισσότερες πιθανότητες έχει τούτη η κακόμοιρη κοπέλα να συνέλθει, έτσι;»

«Κοίτα, Κένγουεϊ, έχω αρχίσει να βαριέμαι όλο αυτό το κουβεντολόι». Στράφηκε προς τον Τζούλιαν. «Τι λες; Δίνουμε ένα μάθημα σε τούτο το τσογλάνι; Και κοίτα, αφέντη Κένγουεϊ. Μιας και το ανέφερες, σου λέω πως δεν είσαι άξιος ούτε να γυάλισεις τα παπούτσια της μάνας σου, το 'πιασες;»

Δεν έχω πρόβλημα να παραδεχτώ πως αυτό με έτσουξε πολύ. Το όπι ένας τύπος σαν τον Τομ Κόμπλεϊχ, που είχε την ηθική λυσσασμένου σκύλου και περίπου το μισό της εξυπνάδας του, μπορούσε να διακρίνει τις ενοχές μου και μάλιστα να τις χρησιμοποιήσει εναντίον μου, ε, αυτό σίγουρα ήταν κάτι που με πείμωνσε ακόμα περισσότερο ώστε να τον βάλω στη θέση του.

Ο Τζούλιαν φούσκωσε το στήθος του και με ένα γρύλισμα όρμησε. Δυο βήματα πριν με φτάσει, σήκωσε τις γροθιές, χαμήλωσε τον δεξιό του ώμο, και εξαπέλυσε επίθεση. Δεν ξέρω με τι είδους τύπους συνήθιζε να καβγαδίζει ο Τζούλιαν έξω από ταβέρνες, όμως φαίνεται πως ήταν λιγότερο έμπειροι από εμένα καθώς είχα ήδη προσέξει πως ήταν δεξιόχειρας, και μάλιστα δεν θα μπορούσε να κάνει πιο φανερή την τακτική του ακόμα κι αν το προσπαθούσε.

Απέφυγα εύκολα τις γροθιές του και σήκωσα το δεξί μου χέρι απότομα προς τα πάνω, ενώ τα πόδια μου σήκωναν σύννεφα σκόνης. Έσκουξε από τον πόνο καθώς η γροθιά μου τον βρήκε στο σαγόνι. Αν αντιμετώπιζα μονάχα αυτόν, θα είχα ήδη ξεμπερδέψει. Όμως ο Τομ Κόμπλεϊχ είχε ορμήσει κι εκείνος καταπάνω μου. Τον είδα με την άκρη του ματιού μου, όμως καθυστέρησα και δεν πρόλαβα να αντιδράσω. Το επόμενο πράγμα που ένιωσα ήταν σκληρές αρθρώσεις να με χτυπούν βίαια στον κρόταφο.

Παραπάτησα λίγο καθώς γύρισα για να αντιμετωπίσω την επίθεσή του και οι γροθιές μου τινάχτηκαν κάπως πιο άτσαλα απ' όσο θα ήθελα. Ήλπιζα να καταφέρω τουλάχιστον μία τυχαία μπουνιά, ώστε να βγάλω εκτός μάχης έναν από τους δυο τους και να ισορροπήσω τις πιθανότητες. Όμως καμία από τις

γροθιές μου δεν βρήκε στόχο, καθώς ο Τομ Κόμπλεϊχ οπισθοχώρησε ενώ ο Τζούλιαν είχε συνέλθει ανησυχητικά γρήγορα από το πρώτο μου χτύπημα και τώρα ορμούσε ξανά.

Η δεξιά του γροθιά ήρθε από κάτω προς τα πάνω και με βρήκε στο πιγούνι, κάνοντάς με να στριφογυρίσω τόσο που παραλίγο να χάσω την ισορροπία μου. Το καπέλο μου φτερούγισε, τα μαλλιά μου μπήκαν στα μάτια μου και βρέθηκα σε μειονεκτική θέση. Και κοίτα ποιος με κλότσησε τότε με την μπότα του: εκείνο το σκουλήκι ο Σεθ Κόμπλεϊχ, ενθαρρύνοντας ταυτόχρονα με φωνές τον πατέρα του και τον Τζούλιαν. Και ο μικρός μπάσταρδος ήταν και τυχερός. Η μπότα του με βρήκε στο στομάχι και, έχοντας ήδη χάσει την ισορροπία μου, σωριάστηκα καταγής.

Το χειρότερο που μπορεί να σου συμβεί σε έναν καβγά είναι να πέσεις κάτω. Έτσι και πέσεις κάτω, όλα τελειώσαν. Ανάμεσα από τα ανοιχτά πόδια τους είδα τον μοναχικό καβαλάρη που ήταν τώρα η μοναδική μου σωτηρία, ίσως η μοναδική μου ελπίδα να τα βγάλω πέρα στον καβγά. Όμως αυτό που παρατήρησα έκανε την καρδιά μου να βουλιάξει. Αυτός στο άλογο δεν ήταν άντρας, κάποιος έμπορος που θα ξεπέζευε και θα ερχόταν τρέχοντας να με βοηθήσει. Όχι! Ο μοναχικός καβαλάρης ήταν γυναίκα. Ήπνευε κανονικά και όχι στο πλάι, όμως ήταν φανερό πως επρόκειτο για κυρία. Φορούσε καπέλο με κορδέλα και φιόγκο στο πιγούνι κι ένα ανοιχτόχρωμο καλοκαιρινό φόρεμα. Το τελευταίο πράγμα που πρόσεξα πριν οι μπότες των Κόμπλεϊχ την κρύψουν από τα μάτια μου και αρχίσει να βρέχει κλοτσιές, ήταν η ομορφιά της.

Και τι μ' αυτό; Δεν μπορούσε να με σώσει η ομορφιά τώρα.

«Έι!» άκουσα. «Εσείς οι τρεις! Σταματήστε αυτό που κάνετε, αμέσως».

Στράφηκαν να την κοιτάξουν. Έβγαλαν τα καπέλα τους και μπήκαν στη σειρά για να κρύψουν εμένα που ήμουν πεσμένος κατάχαμα κι έβηχα.

«Τι συμβαίνει εδώ;» απαίτησε να μάθει εκείνη. Από τη χροιά της φωνής της κατάλαβα πως ήταν νέα και παρόλο που δεν έδειχνε αρχοντικής καταγωγής, ήταν σίγουρα καλοαναθρεμμένη. Πόσο καλοαναθρεμμένη όμως, αφού ίππευε ασυνόδευτη;

«Μαθαίνουμε τρόπους σε τούτον εδώ το νεαρό», είπε κοφτά ο Τομ Κόμπλεϊχ ξέπνοος. Δύσκολη δουλειά να κλοτσάς κάποιον μέχρι θανάτου.

«Και χρειάζεται να είστε τρεις για να το κάνετε αυτό;» παρατήρησε. Μπορούσα να τη δω τώρα. Ήταν δυο φορές πιο όμορφη καθώς αγριοκοίταζε τους Κόμπλεϊχ που έκαναν ό,τι μπορούσαν για να φανούν συνεσταλμένοι. Τελικά ξεπέζεψε. «Το πιο σημαντικό όμως είναι τι ακριβώς κάνετε με τούτην εδώ τη νεαρή κυρία;» Έδειξε το κορίτσι που ήταν ακόμα ζαλισμένο στο έδαφος.

«Ω, μας συγχωρείτε, δεσποινίς, όμως είναι μια νεαρή φίλη μας που ήπιε λιγούλακι παραπάνω».

Το ύφος της κυρίας σκοτεινίασε. «Αυτή σίγουρα δεν είναι φίλη σας. Είναι καμαριέρα, κι αν δεν την πάω γρήγορα πίσω στο σπίτι, προτού η μάνα μου πάρει είδηση πως το 'σκασε, τότε θα γίνει άνεργη καμαριέρα».

Κοίταξε έντονα και τους τρεις τους. «Σας ξέρω εσάς τους άντρες και νομίζω πως έχω καταλάβει πολύ καλά τι συμβαίνει εδώ. Γι' αυτό, λοιπόν, θα αφήσετε ήσυχο τούτον το νεαρό και θα πάτε στο καλό, αλλιώς θα έχετε άσχημα ξεμπερδέματα».

Με διαδοχικές βαθιές υποκλίσεις, οι Κόμπλεϊχ σκαρφάλωσαν στο κάρο τους κι έγιναν καπνός. Στο μεταξύ, η γυναίκα γονάτισε για να μου μιλήσει. Η φωνή της είχε αλλάξει. Τώρα μιλούσε μαλακά. Διέκρινα ανησυχία. «Με λένε Κάρολαϊν Σκοτ. Η οικογένειά μου μένει στη Χόκινς Λέιν στο Μπρίστολ. Καλύτερα να σε πάω εκεί για να περιποιηθώ τα τραύματά σου».

«Δεν γίνεται, κυρία», είπα, και ανασηκώθηκα προσπαθώντας να σχηματίσω ένα χαμόγελο. «Έχω δουλειά να κάνω».

Εκείνη σηκώθηκε σκυθρωπή. «Μάλιστα. Τελικά μάντευα σωστά την κατάσταση εδώ;»

Μάζεψα το καπέλο μου και άρχισα να τινάζω τη σκόνη από πάνω του. Τώρα ήταν ακόμα πιο ταλαιπωρημένο. «Ναι, κυρία, σωστά μαντέψατε».

«Τότε σας οφείλω τις ευχαριστίες μου· το ίδιο και η Ρόουζ, όταν συνέλθει. Είναι ξεροκέφαλη κοπέλα και όχι πάντα η πιο καλόβολη από το προσωπικό μας, όμως αυτό δεν σημαίνει πως θέλω να τη δω να υποφέρει για την παρορμητικότητά της».

Εκείνη τη στιγμή σκέφτηκα πως η Κάρολαϊν ήταν ένας άγγελος και καθώς βοηθούσα και τις δυο τους να ανεβούν στο άλογο –η Κάρολαϊν κρατώντας τη Ρόουζ που με τη σειρά της βασιόταν παραπαίοντας από τον λαιμό του αλόγου– μου πέρασε μια ξαφνική σκέψη.

«Μπορώ να σας ξαναδώ, κυρία μου; Να σας ευχαριστήσω κανονικά, ίσως όταν θα δείχνω κάπως πιο αξιοπρεπής;»

Μου χάρισε μια λυπημένη ματιά. «Φοβάμαι πως ο πατέρας μου δεν θα το ενέκρινε», είπε, και τινάζοντας τα γκέμια του αλόγου της έφυγε.

Εκείνο το βράδυ, κάθισα κάτω από την καλαμωτή της αγροικίας μας, ατενίζοντας τα λιβάδια που απλώνονταν τριγύρω καθώς ο ήλιος χανόταν. Συνήθως οι σκέψεις μου γυρνούσαν στο πώς θα ξέφευγα από το μέλλον μου.

Εκείνο το βράδυ, περιστρέφονταν γύρω από την Κάρολαϊν. Την Κάρολαϊν Σκοτ που έμενε στη Χόκινς Λέιν.